

Březen 2026

Pravidla digitální ekonomiky: ochrana trhu, nebo brzda inovací a růstu

Ondřej Kovařík

Shrnutí

Rostoucí regulace digitální ekonomiky v Evropské unii a České republice přináší výhody větší integrace vnitřního trhu, odstraňování některých bariér či zvýšení bezpečnosti, zároveň ale vytváří nepřiměřenou administrativní zátěž brzdící konkurenceschopnost a inovace. Je to důsledek především legislativní „tsunami“ z let 2019–2024, jejíž negativní dopady zmiňuje ve své analýze také Draghiho zpráva. V reakci na ní se stále více diskutuje nutnost snížit byrokracii, jež i v ČR stojí firmy desítky miliard korun. Jedním z možných řešení je přechod k tzv. chytré regulaci založené na principech namísto detailních a technických předpisech, využití regulačních sandboxů a užší spolupráce veřejného sektoru s byznysem při tvorbě pravidel.

Hlavní body

- Regulace a dopad na konkurenceschopnost: Mezi lety 2019 a 2024 přijala EU velké množství komplexních pravidel, které Mario Draghi ve své zprávě označil za jednu z příčin poklesu globální konkurenceschopnosti evropských firem a snížení jejich inovačního potenciálu.
- Dopady regulací: Od rok 2010 bylo v EU předloženo na 100 legislativních návrhů pro oblast digitálních služeb. Některé z nich vedly k otevření příležitostí na vnitřním trhu EU a k posílení práv spotřebitelů nebo bezpečnosti, obecně se s nimi pojí dodatečné povinnosti, které firmy zatěžují vyššími náklady.
- Potřeba chytré regulace (Smart Regulation): Budoucí legislativa by měla být flexibilní (založená na principech, ne technických detailech), využívat technologické nástroje (RegTech) a experimentální prostředí (sandboxy) pro podporu inovací.
- Spolupráce veřejného a soukromého sektoru: Pro zlepšení stavu je nezbytné, aby stát vyčíslil náklady na compliance a firmy se aktivněji zapojovaly do připomínkování legislativy již v rané fázi jejího vzniku.

Úvod

Digitální sektor v rámci českého, potažmo evropského a globálního hospodářství v posledních letech stále výrazněji narůstá. Stává se integrální součástí všech tradičních ekonomických odvětví a vytváří zcela nové služby, produkty a trhy. Podle Evropského statistického úřadu (Eurostat, 2024) byl například v roce 2022 sektor digitální ekonomiky v EU zdrojem přidané hodnoty ve výši 791 mld. eur. Je tedy klíčovým faktorem růstu produktivity, hlavním motorem inovací a v řadě ohledů zásadním transformačním prvkem socioekonomické dimenze naší společnosti.

Digitální technologie výrazně proměňují způsob, jakým fungujeme, komunikujeme, studujeme, podnikáme, pracujeme, nakupujeme a platíme či trávíme svůj volný čas. Zasahují do všech oblastí lidské činnosti. Jako takové přinášejí celou řadu nových možností a příležitostí, ale zároveň znamenají nové hrozby nebo akcentují některá již známá rizika.

S tím, jak zásadní pozici tyto technologie zastávají, také narůstá jejich strategický význam pro jednotlivé země a regiony, v nichž vznikají nebo jsou provozovány. Jsou nedílně propojeny s konceptem konkurenceschopnosti dané ekonomiky ve srovnání s jejími konkurenty. Technologický náskok znamená také vyšší potenciál růstu a výkonu takové ekonomiky. Stává se ale také faktorem strategické síly či v Evropě často zmiňované suverenity. V neposlední řadě se pojí se základní obranyschopností a zachováním bezpečnosti dané země, a to nejen z pohledu možného ohrožení v doméně kybernetické bezpečnosti.

Právě z těchto důvodů jsou v posledních letech v celé řadě zemí, Evropskou unii a Českou republiku nevyjímaje, schvalovány legislativní a regulatorní rámce, které se snaží míru výskytu a dopady těchto rizik a hrozeb eliminovat. Zároveň jsou přijímány obecné veřejné politiky, které mají za cíl dále podporovat inovace a širší využití digitálních technologií.

Regulaci digitálního sektoru v EU

V kontextu Evropské unie je možné tyto trendy velmi dobře pozorovat v období posledních 15–20 let. Sledujeme vícero rovin, které se promítají do aktivit EU a jejich členských zemí v této oblasti. Důvodů, proč Evropská unie nebo její členské státy přijímají regulace v digitální oblasti, je hned několik. Můžeme je všechny považovat za zcela legitimní, důležité je však vnímat i dopady, které daná regulace má, a zda její uplatňování v praxi vede k výsledkům, jež regulační orgány zamýšlely.

První množinou důvodů pro zavedení regulace v EU, která byla hlavním bodem zájmu legislativních a dalších snah v rámci nastavení pravidel pro oblast digitální ekonomiky v minulých letech, bylo nastavení pravidel, která posílí synergie v rámci vnitřního trhu, zavedou soulad do výkladů a praxe jejich chápání a vymáhání a odstraní bariéry v jejich fungování.

Na základě těchto východisek vznikla například směrnice o elektronickém obchodování (2000/31/EC) nebo koncepční strategický dokument Strategie jednotného digitálního trhu (COM(2015) A Digital Single Market Strategy for Europe). Cílem bylo nastavení podmínek na celém vnitřním trhu EU tak, aby se pro firmy, obchodníky i spotřebitele sjednotila práva i povinnosti a usnadnil se přeshraniční přístup ke zboží i službám za velmi srovnatelných podmínek. Kromě elektronického obchodování se tak například odstranily roamingové poplatky při volání ze zahraničí (EU 531/2012) nebo se uvolnil přístup ke předplaceným službám typu video-on-demand platform z jedné země po celé EU bez ohledu na to, kde právě uživatel pobývá (EU 2017/1128). Obecně lze říci, že i když z hlediska firem tyto typy legislativních kroků přinášely nové povinnosti či náklady (případně pokles příjmů), nebyly obecně vnímány jako zdroj nadbytečné administrativní či regulatorní zátěže nebo překážek dalšího růstu.

V tomto konstatování hraje také roli fakt, že jejich cílem bylo právě uvolnit obchodní potenciál, který spočíval v harmonizovaném nastavení podmínek v rámci všech zemí EU.

Druhá kategorie důvodů pro přijetí regulace v oblasti digitálních služeb v EU se pojí s kodifikací a vymáháním některých základních společenských hodnot a principů, na kterých evropským společností záleží. Typickým příkladem této kategorie je přijetí obecného nařízení pro ochranu osobních dat (GDPR, (EU) 2016/679), které ustavuje pravidla pro ochranu a zacházení s daty soukromé povahy. Jakkoliv panuje shoda na tom, že principy, které toto nařízení chrání, jsou správné, jejich praktické provedení bylo a nadále je předmětem sporů a kontroverzí. Toto nařízení bylo jedním z prvních, které otevřelo debatu na téma role regulace při ochraně trhu a jeho účastníků na straně jedné versus vysoké náklady compliance a administrativní zátěž na straně druhé. V současné době, kdy data a přístup k nim hrají naprosto zásadní roli z pohledu inovací, především v sektoru technologií na bázi umělé inteligence, je tato debata znovu v plném proudu a ukazuje na to, že tento typ regulací není jednoduché do praxe efektivně zavádět.

Třetí skupina argumentů pro přijetí regulace je postavena na zájmu zajištění vyššího stupně ochrany hospodářské soutěže v rámci vnitřního trhu EU, nikoli pouze mezi jeho domácími aktéry, ale také ze strany poskytovatelů služeb ze třetích zemí. Na základě těchto iniciativ byla projednána a schválena například ustanovení, která garantují tzv. síťovou neutralitu (EU 2015/2120), nebo nařízení o digitálních trzích (DMA, (EU) 2022/1925). Podobně jako u první kategorie regulací také tyto typy opatření znamenají dodatečné nové povinnosti pro některé subjekty trhu, nicméně jejich zavádění v praxi není přímo spojeno s výraznými překážkami na straně firemního sektoru. I když jsme v minulosti mohli například v rámci aplikace DMA sledovat některé změny v poskytování služeb velkých platforem, v obecném duchu je cíl narovnání tržního prostředí pro jeho aktéry vnímán jako legitimní a stejně tak nástroje k němu směřující.

Čtvrtou rovinou regulační aktivity je zajištění ochrany proti kybernetickým útokům, posílení odolnosti a eliminace rizik souvisejících s kybernetickými hrozbami. Do této kategorie patří směrnice NIS (EU 2016/1148) nebo nařízení o kybernetické bezpečnosti (EU 2019/881). Obecně jsou vnímána jako velmi potřebná a jejich podstata nebývá zpochybnována, ostatně podnikatelské subjekty se oblasti kybernetické bezpečnosti věnují i ze své iniciativy. Problém často nastává ve vlastní podobě dané regulace a v tom, zda respektuje princip přiměřenosti z hlediska nároků na vykazování, celkového záběru povinností pro regulované subjekty a podobně.

Výše uvedené členění je pochopitelně do jisté míry zjednodušující, nicméně postihuje podstatu problému zavádění regulačních režimů do oblasti digitálních služeb či obecně do tržního prostředí. Na tomto dělení je ovšem důležité to, že poukazuje na motivace, kterými jsou doprovázeny jednotlivé legislativní návrhy, zda jsou tyto motivace pochopitelné, sdílené a přijatelné i ze strany aktérů trhu, zda jsou v nich jasně patrné možné přínosy a rizika a zda se v konečném důsledku s navrženou regulací v praxi ztotožní, či nikoli.

V Evropské unii panuje elementární shoda na potřebě chránit některé klíčové principy a hodnoty – ochranu soukromí občanů (včetně dat), ochranu rovných tržních podmínek, ochranu slabších aktérů – spotřebitel vs. obchodník, ochranu základních práv a svobod, nediskriminaci a ochranu zdraví, života a majetku občanů. O uplatňování politik, které k jejich ochraně směřují, není v zásadě sporu. Klíčovou otázkou je, zda tyto cíle regulace skutečně naplňuje, nebo zda může být vnímána jako záminka pro silnější regulaci subjektů trhu.

Regulace digitálních prostředí v kontextu aktuálních trendů

V Evropské unii bylo od roku 2010 předloženo na sto legislativních návrhů pro oblast digitálních služeb. Naprostá většina z nich pak byla předložena v průběhu legislativního cyklu mezi lety 2019–2024, tedy v rámci funkčního období první Komise pod vedením předsedkyně Ursuly von der Leyenové. Toto období lze bez nadsázky nazvat legislativní „tsunami“ pro sektor digitální ekonomiky, termínem, na kterém se shodují jak zástupci byznysu, tak i samotné Evropské komise.

V tomto období byla předložena, projednána a schválena celá řada často velmi detailních a preskriptivních pravidel klíčových pro fungování poskytovatelů, ale také uživatelů digitálních služeb a infrastruktury. Výsledkem je velice komplexní systém legislativních pravidel, která se postupně zavádějí do praxe a přinášejí dodatečnou administrativní zátěž pro firmy a nové dozorové povinnosti také pro orgány veřejné správy na evropské i národní úrovni. Přeloženo do finančního jazyka, generují tyto povinnosti kromě obecné povinnosti je účinně zavádět také vcelku podstatné náklady ve firemním i veřejném sektoru. Tyto náklady se násobí s ohledem na to, že firmy často nenesou odpovědnost za implementaci povinností vyplývajících z jednoho konkrétního předpisu, ale stále více se musí vyrovnat se souběhem povinností, které na ně kladou různé předpisy v daném čase. Problematické je také to, že celkový objem těchto nákladů, vyvolaných aplikací daných regulací, je jen velmi těžké spočítat, tím spíše, že jejich odhady nebývají ani součástí dopadových studií, které jejich předložení doprovázejí. Celkový přehled legislativních předpisů, které dopadají na firmy v digitálních službách, velmi dobře zobrazuje [přiložená tabulka](#) zpracovaná experty think-tanku Bruegel (Marcus, Sekut, Zenner, 2024).

Samotný počet legislativních aktů, které byly v posledních 16 letech v EU předloženy, je vysoký. Je zároveň nutné konstatovat, že ne každý z nich má stejně výrazný dopad na trh. U některých se jedná o technická opatření nebo regulace, které se věnují jen specificky vymezenému oboru služeb, například finančních služeb. Nicméně v tomto přehledu jsou zahrnuty i takové předpisy, které mají dopad na většinu, pokud ne na všechny aktéry trhu, což samozřejmě znamená nejvyšší potenciální náklady na jejich zavedení a mimo jiné i asymetrické dopady na malé firmy ve srovnání s velkými hráči. Byť se do evropské legislativy často promítá v určitém měřítku princip proporcionality v tom smyslu, že malé firmy bývají některých povinností ušetřeny, bývá v realitě dopad na tyto malé hráče výraznější, neboť k zavedení zákonných povinností nedisponují odpovídajícími zdroji a expertizou.

Co se týče konkrétních legislativních návrhů, lze podle indikací z trhu konstatovat, že z hlediska administrativní zátěže dopadají na firmy nejvíce povinnosti vyplývající z nařízení o digitálních službách (DSA, EU 2022/2065), z legislativy, která se věnuje otázce zpracování dat (GDPR, Data Act (EU) 2023/2854, DGA (EU) 2022/868), z pravidel v oblasti zajištění kybernetické bezpečnosti a odolnosti (NIS2 (EU) 2022/2555, CSA, DORA (EU) 2022/2554), a v aktuálním období jsou to požadavky týkající se využívání produktů a služeb na bázi AI v rámci nařízení o umělé inteligenci (EU AI Act (EU) 2024/1689).

I když patrně ještě dnes nejsme schopni plně vyhodnotit dopady veškerých těchto legislativních snah, mimo jiné také proto, že některé z nich jsou stále ve fázi postupné implementace, jsou ve veřejném prostoru velmi hlasitě slyšet hlasy, které kritizují míru zátěže, s níž tyto předpisy přicházejí.

Tím zatím nejvýraznějším hlasem na celoevropské úrovni byl bývalý prezident Evropské centrální banky Mario Draghi, který se svým týmem zpracoval na zadání Evropské komise zprávu o konkurenceschopnosti Evropské unie. Draghiho zpráva jasně konstatuje, a je v tuto chvíli vhodné říci, že s ním většinově souzní také klíčoví představitelé EU a jejich členských států, byznysové kruhy nevyjímaje, že Evropská unie je vystavena nadbytečné regulatorní zátěži, zejména pak v inovativních

sektorech, včetně digitálních služeb. Tato zátěž je faktorem, který stojí za ztrátou konkurenceschopnosti firem v těchto sektorech na globální úrovni. Firmy se kvůli existujícím regulačním požadavkům často potýkají s neúměrnými nároky na compliance a evropská pravidla často vedou k duplicitám či překrývání těchto požadavků.

Draghiho zpráva (Draghi, 2025) vyvolala na půdě EU debaty, z nichž je patrné, že existuje většinový politický konsenzus nad tím, že je nutné v oblasti regulační a administrativní zátěže slevit. To se v praxi projevuje například tím, že současná Evropská komise od svého ustavení na konci roku 2024 připravuje a předkládá celou řadu zjednodušujících předpisů, tzv. omnibusů, kterými snižuje či jinak upravuje povinnosti vyplývající aktérům trhu z existující regulace (Evropská komise, 2024). V porovnání s předchozím trendem se jedná o jistou změnu směru, lze ji považovat za více či méně explicitní uznání toho, že regulace je v EU nastavena tak, že spíše než efektivní ochranou trhu se stává zátěží, která výrazně oslabuje konkurenceschopnost a investiční a inovační potenciál firem. Tedy v praktické podobě naplnění toho, před čím varuje Draghi ve své zprávě.

Specifika dopadů regulace v rámci České republiky

Z pohledu dopadů regulace je bezesporu zajímavé zhodnotit, do jaké míry jsou tyto obecné závěry platné také pro digitální sektor v rámci české ekonomiky. Obecně lze konstatovat, že české firmy se potýkají s nadměrnou administrativní zátěží. Podle odhadů Hospodářské komory ČR (2024; 2025) jí jdou na vrub náklady ve výši až 72 miliard Kč ročně. Pochopitelně se jedná o administrativní zátěž, která vyplývá jak z evropské regulace, tak také z národních předpisů platných pouze v ČR. Ať je její původ jakýkoliv, jedná se o poměrně značný objem nákladů, které jsou vynakládány za účelem regulační compliance. Bylo by rovněž vypovídající, kdyby k těmto nákladům byly také kalkulovány náklady, které musí vynaložit veřejný sektor za účelem dohledu a vymáhání takové regulace.

Zaměříme-li se čistě na regulaci digitálního sektoru, nachází se Česká republika v řadě ohledů ve specifické pozici. Na jednu stranu se jedná o jednu z nejvíce průmyslově orientovaných ekonomik v rámci EU, což v určitých ohledech snižuje expozici a dopady regulací v digitálním sektoru. Na druhou stranu se podle dat Evropského statistického úřadu (Eurostat, 2025) český digitální sektor řadí v parametrech, jako jsou přidaná hodnota, zaměstnanost a inovace, do kategorie zemí nad průměrem EU. V některých dílčích oblastech digitálních služeb ČR patří v rámci Unie dokonce na špici. V první řadě je ČR na jednotném trhu EU „velmocí“ v rámci elektronického obchodování. V ČR působí nejvíce e-shopů v přepočtu na obyvatele, v loňském roce sektor e-commerce zaznamenal obraty v objemu 206 mld. Kč (APEK, 2026). Pro tento segment je regulace digitálního prostředí podstatná. Právní rámce v oblasti elektronického obchodování mohou napomoci rozvoji přeshraničních aktivit ve více zemích EU nebo narovnání podmínek v rámci hospodářské soutěže, nevyhnutelně ale s sebou přinášejí povinnosti a administrativní zátěž pro poskytovatele těchto služeb.

Podobně je ČR významným hráčem i v dalších segmentech digitálních služeb, na které regulace dopadají. Jedná se o velmi dynamický sektor FinTech společností, které se kromě digitální regulace musí vypořádat také se sektorovou finanční regulací. Totéž se týká například odvětví digitálních aktiv či kryptoaktiv, ve kterých je v ČR aktivních celá řada společností. V obdobné pozici se také nachází sektor AI, zcela zásadní pro budoucí inovační potenciál ČR.

Tento stručný přehled některých odvětví v rámci české digitální ekonomiky poukazuje na fakt, že regulace, zejména pokud není nastavena proporcionálně, může mít zásadní dopad na sektory české ekonomiky, které z dlouhodobého hlediska mají být zdroji budoucího růstu, nositeli inovačního potenciálu a konkurenceschopnosti celého hospodářství vedle dalších, více tradičních oborů.

Ve světle tohoto konstatování je poněkud zarážející zjištění, které ve svém průzkumu mezi firmami zaznamenala Asociace pro aplikovaný výzkum v IT a podle kterého přibližně dvě třetiny firem nemají zájem o připomínkování legislativních návrhů v procesu jejich přípravy a projednávání (AAVIT, 2023). Většinou firmy říkají, že se zajímají o regulaci až ve fázi, kdy je přijatá a je nutné ji implementovat. I když je z praktického hlediska takový postoj pochopitelný, v praxi to pak znamená, že aktéři, na které případná regulace bude dopadat, její budoucí podobu ovlivní pouze částečně a jen omezeně mohou zabránit tomu, aby je nepřiměřeně zatížila.

Budoucnost regulace z pohledu inovací

Pokud budeme vycházet ze zprávy týmu Maria Draghiho, je zřejmé, že v aktuální situaci náklady regulace, včetně snížení inovační schopnosti firem, převažují nad benefity, které přináší. Klíčovou otázkou je, jaké cesty z této situace vedou, pokud máme zájem tuto nerovnováhu řešit. Nejjednodušší cestou se může zdát zrušení nadbytečné regulace. Takové řešení ale zcela jistě nemá šanci získat odpovídající podporu. Navíc by také vedlo k tomu, že spolu s regulatorní zátěží by byly odstraněny také benefity z ní plynoucí. Řešení tedy může spočívat v cílených a chytrých (smart) opatřeních v rámci nastavených regulatorních rámců a také ve změně přístupu k jejich přijímání a vymáhání.

Digitální sektor v budoucím období i nadále výrazně poroste, stejně tak bude existovat poptávka po odpovídající regulaci. Digitální technologie přinášejí v praxi, v byznysu, inovativní, chytrá řešení. Pro účelnou regulaci bude podstatné, aby k nim byla přijímána stejně chytrá (smart) pravidla. Digitální technologie není možné regulovat stejným způsobem, jakým byly dříve stanovovány například standardy pro průmyslové výrobky na jednotném trhu. Jinými slovy algoritmy modelů AI nejsou kvalitativně shodné kupříkladu se strojírenským výrobkem. Není proto možné k nim přistupovat stejně, nicméně to se často v rámci legislativy EU děje (Muñoz, Zener, 2025).

Chytrá řešení v rámci regulace spočívají v legislativě, která je především postavena na respektování základních principů (principle-based), nikoli na příliš podrobných a technických pravidlech, jako je tomu dnes. Regulace by měla být v konkrétních případech implementována skrze praxi, spíše než se snažit předjímat dopředu všechna možná praktická užití již při vlastní přípravě. Zejména v dynamicky se rozvíjejících odvětvích digitálních technologií je často legislativa do jisté míry zastaralá oproti tržní realitě už ve chvíli, kdy je přijata.

Regulace digitálních služeb a technologií by v praktickém naplňování měla stát také na maximálním využití těchto technologií. Využití veškerých technologických nástrojů v podobě Regulatory, Supervisory nebo Government Technology (RegTech/SupTech/GovTech), které mohou výrazně zjednodušit a zefektivnit vzájemnou komunikaci a spolupráci mezi firmami a veřejným sektorem. V praxi se ukazuje, že také státní autority mohou být autory či vlastníky technologických řešení, která následně nabízejí na trhu firmám. Příkladem mohou sloužit například nástroje v oblasti kybernetické bezpečnosti.

Jedním z cílů chytré regulace by měla být podpora velmi úzké spolupráce soukromého a veřejného sektoru, což zatím není vždy standardem ani běžnou praxí. Legislativní rámec by v tomto ohledu měl být nastaven tak, aby byl pro firmy motivační, spíše než vyhraněně sankční. Měl by stejně tak nabízet možnosti a prostředí pro spolupráci, širším a otevřenějším přístupem k vytváření např. regulačních sandboxů nebo jakýchkoliv jiných experimentálních prostředí, inovačních hubů, ve kterých se všechny zúčastněné strany zapojí do podpory inovací při současném dotváření pravidel tam, kde to bude účelné.

V obecném duchu bude také nutné změnit způsob a přístup k přípravě a zpracování legislativních návrhů a návrhů nových regulací. Pro věcnou debatu o každé navržené regulaci by mělo být

automatickým pravidlem a povinností předkladatele alespoň rámcově vyčíslit náklady na compliance, které se s implementací daných pravidel pojí, jak na straně subjektů regulace, tak také na straně úřadů zodpovědných za jejich plnění. Tento údaj dnes v debatách legislativních orgánů schází. Ze strany podnikatelského sektoru pak bude nutné ještě více zintenzivnit míru zapojení do vlastního procesu přípravy a projednávání regulací. Pokud v těchto diskuzích jasně a hlasitě nezazní argumenty byznysu, bude i nadále hrozit, že výsledná podoba bude pro ně další překážkou a zátěží. Ze zkušenosti je známo, že aktivní participace byznysu má šanci na úspěch, pokud je vedena správně a dostatečně intenzivně. Bez úzké spolupráce všech subjektů bude možné změny do současného stavu prosadit pouze částečně.

Zdroje

- APEK (2026). Obraty e-shopů rostly v ČR meziročně o 6 %, v roce 2025 dosáhly 206 miliard korun. Apek.cz. Publ.: 14. 1. 2026. <https://www.apek.cz/clanky/obraty-e-shopu-rostly-v-cr-mezirocne-o-6-v-roce>
- Asociace pro aplikovaný výzkum v IT (2023). Mlčíci většina: 70% českých firem se neplánuje vyjadřovat k připravované legislativě (průzkum). Publ. 26. 9. 2023. <https://aavit.cz/ceske-spolecnosti-se-neplnuji-vyjadrovat-k-digitalni-legislative/>
- Evropská komise (2024). Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions, A simpler and faster Europe: Communication on implementation and simplification, COM(2025)47 final. Publ. 11. 2. 2025. https://commission.europa.eu/document/download/8556fc33-48a3-4a96-94e8-8ecacef1ea18_en?filename=250201_Simplification_Communication_en.pdf
- Draghi, M. (2025). The future of European competitiveness. Publ. září 2025. https://commission.europa.eu/document/download/97e481fd-2dc3-412d-be4c-f152a8232961_en?filename=The%20future%20of%20European%20competitiveness%20%20%20A%20competitiveness%20strategy%20for%20Europe.pdf
- Eurostat (2025) Statistics explained : ICT sector – value added, employment and R&D. Available at: ICT sector - value added, employment and R&D - Statistics Explained – Eurostat. Publ. 04/2025. https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=ICT_sector_-_value_added,_employment_and_R%26D
- Graux, H., Garstka, K., Murali, N., Cave, J., Botterman, M. Interplay between the AI Act and the EU digital legislative framework. Publ. 10/2025. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/778575/ECTI_STU\(2025\)778575_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/778575/ECTI_STU(2025)778575_EN.pdf)
- Hospodářská komora (2024). Vysoké náklady na pracovní sílu a byrokracii vidí české firmy jako největší překážky na cestě k úspěchu v roce 2025. Publ. 5. 12. 2025. <https://www.komora.cz/blog/tiskove-zpravy/vysoke-naklady-na-pracovni-silu-a-byrokracii-vidi-ceske-firmy-jako-nejvetsi-prekazky-na-cestech-k-uspechu-v-roce-2025/>
- Hospodářská komora (2025). Největší překážky podnikání v roce 2026? Nefunkční pracovní trh a přílišná byrokracie. www.komora.cz. Publ. 24. 11. 2025. <https://www.komora.cz/blog/tiskove-zpravy/nejvetsi-prekazky-podnikani-v-roce-2026-nefunkcni-pracovni-trh-a-prilisna-byrokracie/>
- Marcus, J. S., Sekut, K., Zenner, K. (2024). A dataset on EU legislation for the digital world. Bruegel Institute. Publ. 6. 6. 2024. <https://www.bruegel.org/dataset/dataset-eu-legislation-digital-world>
- Muñoz, K., Zenner, K. (2025). The “European Way”: The EU’s Digital Turning Point. ip-quarterly.com. Publ.: 19. 12. 2025. <https://ip-quarterly.com/en/european-way-eus-digital-turning-point>

Autor

ONDŘEJ KOVAŘÍK

Bývalý poslanec Evropského parlamentu

Ondřej Kovařík byl od roku 2019 poslancem v Evropském parlamentu zvolený v České republice. V rámci EP působil v hospodářském a měnovém výboru, výboru pro rozpočet a výboru pro dopravu a cestovní ruch. Věnoval se širší témat od digitálních financí, podporu malých a středních podniků až k praktickému využití nových technologií, jako umělá inteligence, například v oblasti digitálních financí. Mimo jiné byl autorem stanoviska výboru k umělé inteligenci. Byl zpravodajem směrnice a nařízení o platebních službách. Účastnil se také jednání o návrhu Open Finance, nebo o regulaci trhů s kryptoměny. Kromě jiného také působil jako zpravodaj pro návrh nařízení o digitálních trzích.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

+420 602 502 674

www.politikaspolecnost.cz

office@politikaspolecnost.cz